

videre Ret til dette Arbeide, og den vedkom-
mende Kjøber maa da frit kunne disponere
derover og lade tage alle de Gjengivelser deraf,
hvortil han finder Anledning. Har han der-
imod solgt Eiendomsretten med en saadan Re-
servation, og en Gjengivelse desuagtet finder
Sted uden hans Samtykke, stiller Forholdet
sig saaledes, at det er vedkommende private
Kjøber, der har brudt det Kontraktforhold, der
var imellem ham og Kunstneren, og saaledes
vil det altsaa ikke være Den, der har taget Ko-
pieren deraf, der kan drages til Ansvar, men
derimod Den, til hvem Eiendomsretten er gaaet
over. Det er derfor neppe nogen ganske na-
turlig Betragtning, hvorpaa denne hele Lov
hviler. — Jeg skal ved Siden deraf i Sær-
deleshed gjøre opmærksom paa, at naar der
fra Forbudet i § 6 er undtaget „Gjengivelse
af Kunstværker paa aaben Plads“, da synes
det, som jeg ogsaa hittede i forrige Session,
at være billigt og rigtigt, at alle de Kunst-
værker, der ere kjøbt til offentlige Udstillinger,
ligeledes frit kunne gjengives. Det er nemlig
i meget væsentlig Grad Hensigten med de
offentlige Udstillinger af Kunstfager at give
de yngre Kunstnere Leilighed til at øve sig i
deres Kunst netop ved Hjælp af saadanne
Værker, som offentlige Udstillinger have kjøbt.
Jeg skal indskrænke mig til disse to Punkter
og ikke gjentage, hvad jeg i Øvrigt ved Sagens
første Behandling i forrige Session hittede,
idet jeg ligesom den ærede foregaaende Taler
gjærne stemmer for, at Lovforslaget saasnart
som muligt kommer tilbage til et Udvalg; men
de Punkter, som jeg atter denne Gang har
fremhævet, tillader jeg mig at henstille til Over-
veielse af det eventuelle Udvalg med saameget
større Haab, som saavel Formanden for det
forrige Udvalg som flere andre ærede Talere
have skjænket den Tanke, jeg fremsatte, nogen
Understøttelse.

Tfærhning: Lovudkastets Overgivelse til
et Udvalg vil vistnok bedst kunne bringe Uover-
eensstemmelsen mellem Forslaget og Thingets
Anstuelse om denne Sag til at forsvinde. Det
Væsentlige ved dette Forslag er, at vi engang
komme til Ende med det. Sagen er af for-
ringe Bichtigkeit, til at der stadigt skulde være

Strid om den mellem Rigsdagen og Regje-
ringen, saaledes at den ikke kunde bringes til
Ende. Paa den anden Side kan jeg for min
Part ikke see, at min Betragtning af § 1 kan
være væsentlig forandret. Jeg troer, at § 1
paa ingen Maade kan blive staaende uden at
ændres, idet den gaaer i en modsat Retning
af de øvrige Bestræbelser for at fremme Kun-
sten og skaffe yngre Kunstnere en let Afgang
til at udvikle deres Dygtighed og vinde Erhørv;
begge Dele ere nødvendige. Jeg har tænkt
mig, at man maaskee kunde rette Noget af den
Mangel, der her er tilstede, ved en Tilføielse
til § 6. Naar man betragter denne Paragraf, vil
man see, at der er to Kunstgrene, Bygnings-
kunsten og Billedhuggerkunsten, som paa Grund
af, at de Frembringelser, der høre til disse
Kunstarter, efter deres Natur tilhøre saa at
sige den offentlige Gade, nyde mindre Beskyt-
telse end de Kunstgrene, som ogsaa understøttes
af Staten derved, at Staten lader gjøre Be-
stillinger og kjøber Arbeider, men som den, for
at kunne bevare dem til offentligt Brug, er
nødt til at indrette kostbare Bygninger til.
Nu synes det mig at være en Urimelighed, at
der skal gives et Fortrin til de Kunstgrene, som
i denne Henseende koste Staten endnu Mere
end de andre, og derfor vil jeg, ikke opgivende
paa nogen Maade mit Dulle om i det Hele
taget at komme bort fra § 1, foreslaae, i Fald
man ikke kommer til Enighed herom, at der
da til § 6 kommer en Tilføielse om, at alle
Kunstværker i offentlige Samlinger skulde, lige-
som Kunstværker paa offentlige Pladser, være
tilgængelige for Enhver, som vil eftergjøre dem
og benytte dem som Forbilleder for Arbeider,
som han vil anvende til Kjøb og Salg osv.
Jeg har blot nævnt dette som en Middevei,
hvorpaa man kunde komme til at imødekomme
Alle. Jeg skal for Øvrigt bemærke, at naar
det i § 6 hedder: „Gjengivelse af Kunstværker
paa aaben Plads, saa og af Bygningers Over-
sider med de derpaa anbragte kunstneriske Pry-
delser, undtages fra ovennævnte Forbud“, saa
er det en besynderlig forskjellig Beskyttelse eller
Frihed, hvad man nu vil kalde det, man der-
ved giver det Offentlige fremfor den private
Mand. Naar en privat Mand opstiller et
Kunstværk udenfor sit Høvedstatit paa en Bet,